

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op- hold*). Det er vedtaget.

Kl. 11.10

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 84:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks støtte til, at Taiwan opnår observatørstatus i Verdenssundhedsforsamlingen i Genève.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.

(Fremsat 2/12 2003).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg skal på regeringens vegne opfordre Folketinget til igen at afvise Dansk Folkepartis beslutningsforslag. Det er jo i realiteten en genfrem-sættelse af forslaget fra april 2002, som vi heller ikke dengang kunne tilslutte os.

Jeg skal ikke gentage hele argumentationen fra sidst. Vi havde en lang debat om det, men jeg skal konstatere, at der ikke hidtil har været og heller ikke er udsigt til, at der kan skabes flertal for en substansbehandling af Taiwans ønske om observatørstatus under forberedelserne af dette års Verdenssundhedsforsamling. Spørgsmålet er ikke på dagsordenen. Endnu mindre er der udsigt til, at der kan skabes enhed om observatørstatus, hvis forslaget skulle komme til debat.

For at Taiwans ønske om observatørstatus skal vedtages, skal spørgsmålet som sagt på dagsordenen for Verdenssundhedsforsamlingen, WOA. Dagsordenen sammensættes formelt af WHO's bestyrelse, hvor Danmark ikke er medlem, og kan efterfølgende ændres umiddelbart inden Verdenssundhedsforsamlingen af en forberedende komité af lande, som sammensættes forud for hver samling. Danmark ventes heller ikke i år at blive medlem af denne komité,

men har selvfølgelig mulighed for indflydelse ved EU-medlemmer.

Som hovedregel går den danske indflydelse således gennem EU's medlemmer. Der har imidlertid ikke hidtil været EU-enighed om at støtte, at taiwanspørgsmålet optages på dagsordenen. Det er der heller ikke udsigt til i år, særlig ikke i lyset af den anspændte situation i Taiwanstrædet.

Så synes jeg, man skal bemærke, at under det første bestyrelsesmøde i januar i år, hvor dagsordenen fastlægges, blev spørgsmålet om optagelse af Taiwan som observatør end ikke behandlet og ikke fremsat fra amerikansk side. Der er ingen, der har fremsat det, heller ikke USA.

Men det afgørende her er jo ikke formaliteten, eller om jeg så må sige, om man er medlem af WHO, hvor jeg blot skal gøre opmærksom på, at når man kan være medlem af World Trade Organization, så er det jo, fordi man er et toldområde, hvor man i WHO sidder som stat, så der er forskel.

Men der er ikke en lakune, og der må ikke være en lakune i det globale sundhedsnetværk. Taiwans borgeres sundhed må ikke blive ofre for, at man ikke kan være medlemmer af WHO.

Jeg har undersøgt sagen meget nøje med WHO og Taiwans status der, og WHO vurderer, at Taiwans nuværende status ikke indebærer reelle sundhedsmæssige problemer for øen. Der foregår løbende kontakt og samarbejde under forskellige former mellem WHO og Taiwan. WHO overvåger således løbende helbredssituationen i Taiwan primært via WHO's regionale kontor i Manila på Filippinerne. WHO koordinerer endvidere sygdomsrelevante aktiviteter gennem et netværk af samarbejdsorganisationer, der er omfattet af organisationen Global Outbreak Alert Response Network. Der inddrages Taiwan fuldt ud, hvad der er vigtigt.

Et godt eksempel herpå er jo netop bekæmpelsen af epidemien SARS. Her samarbejdede WHO via sit netværk med sundhedsmyndighederne i Taiwan. Samarbejdet omfattede bl.a. udsendelse af et lægehold fra WHO's partnerorganisation Center for Diseasecontrol i Atlanta, USA. Direkte teknisk bistand fra WHO til Taiwan, som forudsætter forudgående godkendelse fra Taiwan, blev også ydet under SARS-epidemien. Et officielt WHO-undersøgelseshold blev således udsendt. WHO havde således med billighed fra Kina folk på Taiwan i en lang periode, mens SARS var i udbrud.

Det væsentlige er altså her, om det skader den taiwanesiske befolkning. Vi er jo enige med forslagsstillerne om, at den taiwanesiske befolkning er et demokrati, som vi selvfølgelig vil beskytte og arbejde bedst muligt med, sådan som vi også gør med vores forslag om dobbeltbeskæftningsaftale, kultursamarbejde osv.

Men vi skal samtidig huske, at målet jo ikke er at skabe uro over Taiwanstrædet. Formålet er jo ikke at skabe vanskeligheder for Taiwans befolkning, det er jo netop at forbedre vilkårene for Taiwans befolkning. Formålet med vores politik er altså at understøtte en fredelig løsning af forholdet mellem Kina og Taiwan. Der foregår for tiden som bekendt en ganske heftig valgkamp på Taiwan, hvor øens status og situation i Taiwanstrædet er det centrale tema.

Ingen, heller ikke USA, ønsker at blive inddraget i den valgkamp, som bidrager til at forøge spændingen i Taiwanstrædet. Det ønsker den danske regering heller ikke. Tværtimod søger ansvarlige lande at mane til besindighed, og USA og EU tager afstand fra ensidige handlinger, som forrykker den nuværende status quo og blot fremprovokerer yderligere spændinger. Samtidig opfordrer USA og EU-partnerne til at indlede forhandlingerne om en fredelig løsning på Taiwanspørgsmålet. Etkinapolitikken har vi, den havde den foregående regering, den havde vi også i opposition, og den har USA også.

Kl. 11.15

Vi kan altså ikke begynde at have en tokinapolitik. Problemet er at få løst de konkrete problemer for Taiwans befolkning. Det kan man altså efter WHO's opfattelse med Kinas billigelse gøre, samtidig med at vi ikke skal skabe problemer for Taiwans befolkning af politisk art, som det forslag ville medvirke til under en valgkamp.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg må sige, at det virker mærkeligt, at man ikke vil være med til at give Taiwan observatørstatus i WHO i Genève. Vi undrer os over, at regeringen ikke vil være med til det og ikke arbejde meget aktivt for, at det sker, for hvad skade skulle Taiwan kunne gøre i WHO? Tværtimod kan det gøre gavn, at så mange lande er med som overhovedet muligt.

Nu er det sådan, at statsministeren skal til Kina i den kommende uge, og der er vel ikke nogen tvivl om, ud fra det udenrigsministeren siger, at det er på grund af, at man er bange for de

reaktioner, som Kommunistkina måtte have, hvis nu Danmark meldte kraftigt ud, at man ville have Taiwan som observatør i WHO.

I den forbindelse vil jeg så godt spørge udenrigsministeren, om statsministeren vil nævne det problem, at der altså er et stort demokratisk land i modsætning til Kommunistkina, som ikke kan blive medlem af WHO, og gøre noget for, at man rent faktisk vil give det en positiv medfart, for det er dog mærkeligt, at bl.a. Danmark blokerer for, at Taiwan kan blive medlem af WHO.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen jeg synes faktisk ikke, forslaget fra Dansk Folkeparti er særlig klogt i denne situation. Jeg synes ikke, det er særlig klogt, hvis statsministeren skulle begynde at ophidse kineserne til at skabe en konflikt eller føle, at nu er man i en situation, hvor man i virkeligheden er ved at få to Kinaer, og at vi i virkeligheden går i EU og opererer i den retning. Det vil kun gøre situationen vanskeligere.

Jeg sagde jo også før, at USA, hvor Kongressen tidligere har ønsket en taiwanesisk observatørstatus i WHO, ikke fremsatte forslaget, for USA ønsker heller ikke at blive inddraget i valgkampen og føler sig faktisk ret bekymret over den taiwanesiske regerings forsøg på at inddrage andre lande i valgkampen. Jeg vil ikke inddrages i Taiwans valgkamp, så kan man kalde det stille diplomati eller ej, men jeg vil ikke inddrages i den valgkamp, for jeg mener faktisk ikke, det er klogt at blive inddraget i et andet lands valgkamp. Lad taiwaneserne holde deres valgkamp i fred.

Så skal man altså også huske på, som jeg sagde sidst, at WHO altså har nogle regler, og de gælder for stater. Hvis vi kaldte Taiwan en stat, så havde vi en tokinapolitik og ikke en etkinapolitik.

Det vigtigste er, at der kan samarbejdes med WHO på indeværende tidspunkt, og så må vi se hen ad vejen, om vi kan se på en anden situation.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jo, men jeg undrer mig over, at man kan blive ved med at finde argumenter for, at nu er tidspunktet ikke det rigtige, nu er tidspunktet ikke det rigtige, nu er tidspunktet ikke det rigtige. Altså vi havde debatten sidste år, hvor regeringen ikke ville være med til det. Der var ikke no-

get valg på Taiwan, der blokerede for det. Nu har vi så tilfældigvis et valg. Jeg kan ikke se argumentet for, at det så skulle blokere. Jeg kan ikke se det nye i det.

Jeg kunne godt tænke mig, at man arbejdede aktivt for det her. Jeg synes, det ville være rimeligt, at statsministeren, når han er i Kina på det her tidspunkt, meddeler, at det er den danske regerings ønske. Jeg er sikker på, at der i Folketinget vil være bred opbakning til, at man netop synes, at Taiwan skal være observatør i WHO.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge: Hvis ikke man skulle nævne sådan noget, hvad vil man så nævne over for Kina? Menneskerettighedskrænkelser, forholdet til Tibet, hvor man ser en forværret situation for tibetanerne? Jeg kunne godt tænke mig, at udenrigsministeren svarede på, hvad det så er, man vil nævne i forbindelse med besøget i Kina, hvis man ikke vil nævne forholdet om en observatørstatus til Taiwan?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er ikke særlig relevant at begynde at indtage nogle positioner, som angiver, at man opfatter Taiwan som en suveræn stat, og Taiwan har heller ikke bedt om at blive anerkendt som et andet Kina. Taiwans politik er også etkinapolitikken. Jeg synes faktisk, Dansk Folkeparti skulle lade være med at føre en politik for Taiwan, som Taiwan ikke selv ønsker ført. Jeg synes ikke, det er klogt, og jeg synes ikke, det er venligt over for Taiwan.

Den danske regering er venlig over for Taiwan og vil derfor optræde klogt i forhold til Taiwan. Det gør Dansk Folkeparti ikke lige for øjeblikket.

Jeg sagde sidst i fjor, at vi ville arbejde for at forbedre forholdet for Taiwan og forholdet til Taiwan. Det gør vi. Arbejdet i WHO respekterer og inddrager i praksis Taiwan. Vi sagde, at vi ville lave en dobbeltbeskatningsaftale, den er ved at blive lavet, og vi øger hele tiden vores kultursamarbejde, bl.a. havde Images of Asia altså også taiwanesisk deltagelse. Det er måden at gå frem på for at konsolidere Taiwan og opfatelsen af Taiwan.

Den danske statsminister vil naturligvis tale om menneskerettighederne, og vi plejer altså også altid at nævne Tibet, når vi er sammen med kineserne, så det behøver hr. Peter Skaarup ikke være bange for at vi ikke gør.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu ved jeg ikke, om hr. Peter Skaarups og Dansk Folkepartis interesse for denne her sag specielt hænger sammen med, at der er demokrati på Taiwan. Jeg mener bestemt at huske, at Dansk Folkeparti, før det Fremskridtspartiets og hr. Peter Skaarups interesse også gik tilbage til dengang, der absolut ikke var demokrati på Taiwan. Så der tror jeg nok, ministeren tager fejl.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge: Hvis man nu skal summere op, er virkeligheden så ikke, når vi ser bort fra alle de ord og eksempler, som ministeren nævnte, at der er en grund til, at ministeren er imod det her forslag, og det er, at det strider mod regeringens og EU's etkinapolitik? Er det ikke det, der er det centrale i det, og det, der er den afgørende begrundelse for, at man ikke kan anerkende det her forslag?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nej, der er to ting i det. Vi kan ikke arbejde for noget, som giver uro i området, og giver indtryk af, at vi har en tokenapolitik. Det er anden del af hr. Søndergaards spørgsmål. Vi har en etkinapolitik, og den fastholder vi.

Det andet i det her spørgsmål er jo, at WHO's statutter simpelt hen ikke gør det muligt, fordi det kræver en suveræn stat at være medlem. I modsætning til WTO, som kan tage toldområder. Det er derfor, Taiwan kunne komme ind, og det kræver altså, at WHO begynder at bøjede statutterne.

Der har man så opnået gennem dette pres for at sikre Taiwan en fair og lige behandling i verdenssamfundet, at man har kunnet gå ind og lave praktisk samarbejde med WHO. Vi har altså to ting i det. 1) Lade være med at skabe uro for Taiwans befolkning, og 2) Forbedre vilkårene for Taiwans befolkning – og forbedre vilkårene ved i praksis at have sundhedssamarbejdet, og man undgår at forværre vilkårene ved ikke at skabe en konflikt over Taiwanstrædet eller bidrage til den.

Det er også det, der er statsministerens opfordringer, når han nu tager til Kina, at vi opfordrer parterne til ikke at tage unilaterale skridt, som kan forværre den allerede anspændte situation, og så er det jo ikke særlig klogt, hvis vi tog et unilateralt skridt.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Yderligere til det spørgsmål om, hvad Dansk Folkepartis interesse er, så husker jeg et nyhedsbrev fra fru Pia Kjærsgaard, da hun lige var vendt hjem, og der stod, at der havde været demokrati i 50 år. Det er jo selvfølgelig en ganske flot påstand i betragtning af, at man indtil for ikke ret mange år siden havde et fascistisk diktatur. Men nu har man et meget fint demokrati i Taiwan.

Jeg vil godt spørge ministeren, om han virkelig mener, at vi kan sige med sikkerhed, at selve det internationale sundhedssamarbejde fungerer med Taiwan. Jeg har også været der, og det var bestemt under den anden melding, vi fik, nemlig at man under SARS-krisen var isoleret og ikke kunne få det til at fungere i det tempo, det burde, at Kina havde hægtet Taiwan af i forhold til den forpligtelse, som Kina jo burde have for Taiwan, og at man derfor var i en dum dobbeltsituation, både med ikke at kunne få den hjælp, man skulle have, og heller ikke kunne komme til at yde det bidrag, som Taiwan faktisk kan yde til den internationale sundhedsorganisation.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes, spørgsmålet er overordentlig relevant, for det, det drejer sig om, er: Forbedrer man i virkeligheden vilkårene, eller er det bare noget, vi står og siger?

Ifølge mine oplysninger koordinerer WHO, som jeg nævnte i min tale, og jeg gentager det, de sygdomsrelevante aktiviteter gennem et netværk af samarbejdsorganisationer, der omfatter organisationen Global Outbreak Alert and Response Network, og her inddrages Taiwan fuldt ud.

Der indgik så bekæmpelsen af SARS i det arbejde, og her samarbejdede WHO via sit netværk med sundhedsmyndighederne i Taiwan. Samarbejdet omfattede bl.a. udsendelse af et lægehold fra WHO's partnerorganisation, Centre for Diseasecontrol i Atlanta. Direkte teknisk bistand fra WHO til Taiwan, som forudsætter godkendelse fra Kina, blev også ydet, selv om det forudsætter godkendelse fra Kina, under SARS-epidemien, og et officielt WHO-undersøgelingshold blev også udsendt.

WHO havde altså således med billigelse fra Kina folk på Taiwan i en lang periode, mens SARS var i udbrud. Det er de oplysninger, jeg har om det spørgsmål, som altså viser, at WHO

kunne arbejde for sundheden og epidemibekæmpelse på Taiwan. Andet ville også være temmelig tåbeligt, nemlig at lade Taiwan gå til i en epidemi, der jo faktisk ville sprede sig over hele verden.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg tror, at problemet er, at der går for lang tid. Da fru Anne Grete Holmsgaard og jeg var der sidste år i januar, blev vi også orienteret om, at der var et samarbejde i forbindelse med SARS, men at der gik for lang tid, at man slet ikke havde det beredskab, som man ville have, hvis Taiwan kunne være med, ikke som medlemsstat, det beder de heller ikke om, og det ville stride mod alt, men altså have en eller anden slags opfindsom status, som gjorde, at man kunne have gensidig tryghed og udbytte af det. Der var den melding, vi fik, som selvfølgelig kan være forkert, at der var simpelt hen en reel bekymring for, at Taiwan var hægtet af det internationale beredskab, som jo altså indimellem skal kunne agere hurtigt, samtidig med at man jo af gode grunde beklagede, at det veludviklede sundhedsvæsen, man har i Taiwan, og den store kompetence, man har, ikke blev udnyttet tilstrækkeligt godt, fordi de netop var hægtet af.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Så vidt jeg erindrer, og nu taler jeg også ud fra erindringer om begyndelsen af SARS-epidemien, tog det også lidt tid, før man fik skabt det samarbejde, som så kom i gang. Det vil sige, at man jo så belært af de erfaringer nu har fået et fortillfælde, hvor man har fået indstiftet samarbejdet, således at man f.eks. med den nuværende fugleinfluenza kan gå tidligere i gang med samarbejdet.

Fru Margrete Auken har fuldstændig ret i at påpege det, fordi det er vigtigt for deres befolkning, men det er jo også vigtigt for alle omgivelser, fordi epidemier spreder sig med den fart, de gør, i vore dage. Så det ville jo være destruktivt ikke at sørge for, at Taiwan er inddraget i sundhedsarbejdet på maksimal vis. Det mener jeg altså også vi arbejder for i praksis uden at skulle komme i kamp med etkinapolitikken og med WHO's statutter, og jeg skal nok fortsat holde øje med, at praksis bliver så god som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg havde egentlig ikke regnet med at tage ordet i dag, for vi har jo en meget kompetent ordfører på, men når jeg sidder og lytter, så synes jeg alligevel, der er noget, der for mig tyder på, at udenrigsministeren ikke virker til at være helt opdateret omkring de forhold, vi drøfter her i dag.

Først kunne jeg lige indledningsvis nævne, at etkinapolitikken ikke er til diskussion i dag, det er slet ikke det, det her forslag drejer sig om. Det drejer sig ene og alene om, hvorvidt Taiwan skal have observatørstatus i Verdenssundhedsorganisationen, så lad den etkinapolitik ligge i dag.

Så vil jeg spørge udenrigsministeren: Er udenrigsministeren klar over, at USA, som udenrigsministeren er tæt forbundet med ved vi, det er den danske regering, det er det danske folk, jo ved gentagne lejligheder har henstillet, at Taiwan får observatørstatus i Verdenssundhedsorganisationen?

Dernæst mener jeg ikke, at udenrigsministeren er helt opdateret med hensyn til Taiwan. Dengang vi havde SARS-epidemien, kom det helt klart frem i medierne, at myndighederne i Taiwan blev underrettet alt, alt for sent, og det er måske en af årsagerne til, at Taiwan havde betydelig flere dødsfald end andre dele, der var ramt af SARS-epidemien. Jeg synes, at udenrigsministeren skulle forholde sig til, at den information, der er sket fra de kinesiske myndigheder til Taiwan om SARS-situationen, var direkte mangelfuld. Det vil blive afhjulpet alt sammen, og det er udenrigsministeren vel enig i, hvis de var observatører i Verdenssundhedsorganisationen.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg mener nok, jeg har svaret på en hel del af de spørgsmål, hr. Nødgaard nu rejser. For det første omkring SARS har jeg jo stået og forklaret fru Margrete Auken situationen og udviklingen, og hvad man har lært af den. Så det svar er givet. Hr. Nødgaard vil jo være klar over som næstformand, at man sagtens kan læse Folketingets referater og så finde svaret der, i stedet for at jeg skal gentage det hele tiden.

Det andet spørgsmål har jeg også besvaret, det var om observatørstatus, hvor jeg er bange for, at det er hr. Nødgaard, der ikke er opdateret, for jeg sagde jo netop, at USA ikke har fremsat forslaget. I modsætning til tidligere har USA

ikke fremsat forslaget på det forberedende møde i januar måned. Tværtimod har USA udtrykt stærk bekymring over præsident Chens indenrigspolitiske manøvre for at genvinde præsidentposten og over hans brug af USA i den valgkamp. Det har fået USA til i utvetydige vendinger at advare Taiwan imod unilaterale skridt, som rykker på den nuværende status quo-situation og dermed bidrager til at forøge spændingen. Det er måske også derfor, USA ikke har fremsat forslaget.

Så jeg mener nok, jeg er opdateret, og jeg mener nok, at jeg er så opdateret, at præsident Bush faktisk har advaret præsident Chen temmelig kraftigt. Jeg vil lige så lidt som præsident Bush inddrages i Taiwans valgkamp, og jeg vil lige så lidt som præsident Bush inddrages på en måde, som skaber tvivl om Taiwans fremtid. Jeg synes faktisk, vi sidder med meget alvorlige ting, og det er ikke Danmarks opgave, må jeg sige til hr. Poul Nødgaard, at gøre tilværelsen vanskeligere for taiwanenserne, men at gøre den lettere. Jeg har netop svaret, at hvis sundhedssamarbejdet ikke fungerer ordentligt, skal det gøres bedre, men lad os ikke lave formalistiske diskussioner, som skaber større vanskeligheder for Taiwans befolkning.

Kl. 11.30

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg vil godt spørge udenrigsministeren med hensyn til at være opdateret: Er udenrigsministeren klar over, at der netop er fremlagt forslag i Kongressen i USA, faktisk præcis som vi gør her i dag, om, at Taiwan skal være observatør ved Verdenssundhedsorganisationen?

Jeg forstår ikke regeringens tøven, når man tænker på, at det land, vi er allermest allieret med, nemlig USA, har præcis den holdning, som Dansk Folkeparti giver udtryk for her i dag. Alligevel væver udenrigsministeren betydelig meget rundt i det og er så utrolig bange for at træde kineserne over tærerne. Det er jo hele hurdlen for regeringen: Den tør ikke gøre noget som helst, der kan betragtes som et angreb på Kina. Men det er ikke noget angreb på Kina, det er bare et ønske om, at befolkningen på Taiwan selv kan få hånd i hanke med sundhedssituationen. Det har de ikke i øjeblikket, det burde udenrigsministeren vide, og det er derfor, jeg ikke mener, at udenrigsministeren er opdateret om, hvad der egentlig sker i verden.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er en meget hård anklage mod udenrigsministeren, og så må vi jo stille ham et mistillidsvotum. Men her er det et beslutningsforslag, og det betyder altså, at der kan stilles spørgsmål i udvalget, så man kan sikre sig den fulde opdatering, og jeg er da helt indstillet på, at i udvalgsarbejdet skal vi selvfølgelig følge tingene op. Hvis der kan være tvivl om nogle af de spørgsmål, som er rejst om WHO's praktiske samarbejde, kan vi få dem belyst i udvalget, for vi skal jo ikke tage endelig stilling i dag.

Jeg vil godt afvise hr. Poul Nødgaards påstande om, at vi skulle være bange for de lande, for det er vi ikke. Og den opdatering, hr. Poul Nødgaard kommer med fra USA, er ikke særlig interessant, for det har Kongressen hele tiden ment. Spørgsmålet er, om USA's regering gør det, sådan er fordelingen, altså ligesom i den danske grundlov, og den amerikanske regering har altså ikke fremsat forslaget.

Jeg synes nok, den amerikanske advarsel til Taiwan har været temmelig kraftig her i foråret, og dertil kommer, at der i hvert fald i størstedelen af Folketinget er enighed om, at Taiwanpolitikken skal vi arbejde med gennem EU, og her er der altså ikke interesse for at give Taiwan observerstatus. Jeg sagde sidste gang, at jeg ville se på mulighederne, og jeg ser også hele tiden på mulighederne, men for mig har det vigtigste været forbedringer, og de finder ifølge mine oplysninger sted. Skulle der være kommet nogle andre gennembrud og bedre muligheder, ser vi på dem, men det er ikke tilfældet i dag, nærmest tværtimod.

Formanden:

Nu kan der jo ikke stilles mistillidsvotum til udenrigsministeren under denne debat, og derfor siger vi tak til udenrigsministeren og går videre til ordførerrækken.

Troels Lund Poulsen (V):

Som udenrigsministeren allerede har redegjort for, er det jo en debat, vi har haft før. Vi havde den også i 2002.

Lad mig gøre det klart her i dag, at Venstre bakker op om den etkinapolitik, som Danmark har ført i mange år. Det betyder også, at Venstre anerkender, at Folkerepublikken Kina er Kinas repræsentant i FN og de organisationer, der hører under FN, og lad mig også slå fast, at det jo kun er stater, der kan få medlemskab af WHO.

Derudover mener Venstre, at forholdet mellem de to lande, vi taler om i dag, skal afklares på fredelig vis og ved indbyrdes aftaler mellem de to lande, men ikke nødvendigvis ved en indblanding fra lande som Danmark. Vi tror, at der med tiden vil foregå en stor integration i området, og at landene fredeligt kan løse de problemer, de har med hinanden. Det mener vi på baggrund af de sidste 25 års begivenheder, der alt i alt har ført til en generel afspænding mellem de to parter, og i Venstre lægger vi vægt på, at både Taiwans og Kinas regeringer har været medvirkende til dette.

Når det er sagt, må Venstre selvfølgelig også se positivt på Taiwan. Vi må erkende, at vi har set en demokratisering, vi hilser den nye opbygning af det demokratiske styre, som har fundet sted i de seneste par år, velkommen, og vi mener også, at civilsamfundet og demokratiet styrkes yderligere ved, at der på mange måder foregår et samarbejde med Taiwan.

Lad mig derudover konstatere, at det er vigtigt, at vi styrker handelsforbindelserne med Taiwan. Landet er EU's ellevetstørste handelspartner, og som et liberalt tænkende menneske er det selvfølgelig vigtigt for mig, at man styrker og forstærker de handelsmæssige forbindelser, der findes. Det må i parentes også bemærkes, at udviklingen i forholdet mellem Kina og Taiwan har medført, at der er opstået en ekstensiv handel mellem de to lande, som hvert år er blevet forøget. I dag er det sådan, at Taiwans største samhandelspartner faktisk er Kina.

Kl. 11.35

Lad mig slutte af med at sige, som også udenrigsministeren var inde på i sin tale, at på nuværende tidspunkt giver det ikke nogen mening at være med til at optrappe en konflikt mellem de to parter. Tværtimod søger ansvarlige lande at mane til besindighed, bl.a. både EU og USA, så debatten sker på et uheldigt tidspunkt og kan være med til at optrappe de konfliktpunkter, som kan gøre det sværere at finde en fredelig løsning på taiwanspørgsmålet. Derfor kan Venstre ikke støtte forslaget.

Formanden:

Ordføreren må godt vente, for der er en kort bemærkning fra hr. Peter Skaarup, som han får nu.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg må sige, at det er meget underligt, at en regering, som går ind for demokrati og frihed, kan

støtte en diktaturstat som Kommunistkina i at blokere for, at Taiwan kan få observatørstatus. Det er dog ikke for meget forlangt, at et selvstændigt land, som er EU's ellevtørste handelspartner og har verdens 21. største økonomi, kan få mulighed for at være fuldt ud med i samarbejdet om sundhed i verden. Det kan undre, og det kan undre, at regeringen ikke er villig til at gå positivt ind for at støtte de bestræbelser, vi lægger op til med beslutningsforslaget.

Jeg vil godt spørge hr. Troels Lund Poulsen, hvornår tidspunktet så er det rette. Sidste år afviste regeringen og Venstre at behandle forslaget positivt, og dengang var der ikke noget valg på Taiwan. Nu er der valg på Taiwan i marts, og vil det sige, at hvis vi fremsætter forslaget igen om et års tid, vil Venstre sige, at nu er det valg overstået, og så kan vi godt støtte forslaget? Eller hvornår er tidspunktet det rette?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg vil sige, som det også er velkendt for hr. Peter Skaarup, at finder valget sted den 20. marts, og derfor mener jeg, at det er yderst uheldigt at tage debatten på nuværende tidspunkt, sådan som også udenrigsministeren allerede har redegjort for. Vi ved jo desværre, hvordan debatten kommer til at fremstå, både på Taiwan og i Kina. Den vil være med til at optrappe en konflikt, som jeg og Venstre mener kræver en fredelig løsning.

Så var spørgsmålet fra hr. Peter Skaarup: Hvornår er det rigtige tidspunkt så? Jeg mener, det er meget vigtigt, at vi afventer, hvilket resultat valget på Taiwan giver. Der er jo flere forskellige partier, som har flere forskellige dagsordner med hensyn til, hvad de ønsker udfaldet af valget skal blive, og inden vi påbegynder dialogen i EU-kredsen, hvor vi ved, at der er forskellige opfattelser, skylder vi da at se, hvad udfaldet af valget den 20. marts bliver.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg troede, Venstre havde et partislogan, der hedder »Venstre ved man, hvor man har«, men realiteten er, at man ved ikke, hvor Venstre står her. Sidste år afviste Venstre forslaget om at give Taiwan observatørstatus i WHO med nogle begrundelser, og nu afviser man det med den begrundelse, at tidspunktet ikke er det rette.

Hvad vil begrundelserne være fremover? Vi må da kunne få ren besked fra et parti, der netop

giver udseende af at ville give ren besked på alle spørgsmål. Hr. Troels Lund Poulsen må kunne svare på: Hvornår er tidspunktet det rette? Sagen her handler overhovedet ikke om valget på Taiwan. Det er en sag, som USA har rejst mange gange, og mange andre er enige om, at det er forholdsvis uproblematisk at give Taiwan den meget beskedne indrømmelse at være observatør ved Verdenssundhedskongressen. Det skulle nok være muligt, og hvornår er tidspunktet det rette efter Venstres mening?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg må sige til hr. Peter Skaarup, at jeg desværre ikke er spåmand, så derfor kan jeg ikke forudsige, hvad valget den 20. marts fører til. Men jeg har selv haft mulighed for at opleve den meget intense debat, der foregår i øjeblikket mellem Taiwan og Kina angående det udfald, valget eventuelt kan få, og hvilke forskellige dagsordner de forskellige partiledere har, og derfor mener jeg, det vil være fuldstændig forfæjlet at tage en debat om observatørstatus her og nu.

Jeg går ud fra, at hr. Peter Skaarup ved, at debatten vil blive misbrugt i en helt anden sammenhæng, fordi man ønsker at bruge den politisk i den indenrigspolitiske debat på Taiwan, og derfor mener jeg, at tidspunktet ikke er det rigtige. Hvad der sker efter præsidentvalget, må vi afvente. Jeg kan desværre ikke se ind i fremtiden, men kunne jeg det, var alting meget lettere.

KL 11.40

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Troels Lund Poulsen, hvad der er grunden til, at Venstre på dette område vil give EU en de facto-vetoret over den danske holdning. Jeg forstod på hr. Troels Lund Poulsen, at her kan Danmark ikke gøre noget selvstændigt, her skal vi vente på EU, og hvad er baggrunden for denne de facto-vetoret fra EU's side på dette område?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg har ikke lagt op til, at der skal være nogen de facto-holdning fra EU's side. Jeg har blot erkendt, at der også i EU-kredsen er forskellige holdninger til spørgsmålet, og Danmark kan jo som et selvstændigt land til hver en tid tage problemstillingen op og kan til enhver tid selv gå foran, hvis det er det, man ønsker.

Jeg må sige, som jeg sagde til hr. Søren Søndergaards forbundsfælle på dette punkt, nemlig hr. Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti, at jeg ikke mener, at tidspunktet er det rigtige for denne debat. Men jeg er overbevist om, at Dansk Folkeparti, som er Taiwans venner, sammen med hr. Søren Søndergaard, som også er Taiwans ven, vil tage debatten op igen, og så får vi en mulighed for at forholde os til situationen, når vi kender udfaldet af valget den 20. marts.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har forstået, at Venstres ordfører ikke mener, det er det rigtige tidspunkt at tage denne diskussion op, men så er det jo lidt interessant at vide, om det måske kan betale sig at tage den op efter valget. Den har jo kun mening, hvis det er sådan, at Danmark kan agere selvstændigt, og man ikke har besluttet på forhånd, at det er et spørgsmål, der skal afgøres af EU, og det er derfor, jeg spørger hr. Troels Lund Poulsen: Mener hr. Troels Lund Poulsen, at det er et spørgsmål, vi selv kan afgøre, eller er virkeligheden den, at man fra Venstres side ikke kan forestille sig en selvstændig dansk holdning til spørgsmålet, uden at der er ighed i EU-kredsen?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Til hr. Søren Søndergaard: Selvfølgelig kan vi selv afgøre det, og det vil da være yderst nyttigt, at der kommer en debat om Taiwan, når vi kender udfaldet af præsidentvalget den 20. marts. Jeg er overbevist om, at der er gode kræfter her i Folketinget, der gerne vil have den debat, men ikke det er tilfældet?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jeg har lyst til at spørge hr. Troels Lund Poulsen, om hr. Troels Lund Poulsen virkelig mener, at det har så stor betydning, hvad lille Danmark mener forud for den forestående valgkamp.

Hr. Troels Lund Poulsen siger, at Dansk Folkeparti er gode venner med Taiwan, men jeg har da hørt mange af Venstres medlemmer, der også er gode venner med Taiwan, udtrykke nøjagtig det samme, som vores ordfører på sagen har givet udtryk for.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Til fru Birthe Skaarup: Jeg er selv en af dem, som nærer de varmeste sympatier for Taiwan, og det gav jeg også udtryk for i min ordførertale, som fru Birthe Skaarup helt sikkert har lyttet til, så der er ikke nogen grund til at læse den op igen. Der lå faktisk en anerkendelse af Taiwan i den.

Men lad mig så slå fast, at jeg ikke mener, at tidspunktet her og nu er det rigtige. Selv om man har varme følelser for Taiwan, vil debatten blive brugt indenrigspolitisk til at optrappe en konflikt mellem Kina og Taiwan, og jeg mener faktisk, som udenrigsministeren allerede har redegjort for, at det ville være at gøre Taiwan en bjørnetjeneste at optrappe en konflikt, som forhåbentlig kan finde en fredelig løsnings.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det handler slet ikke om så meget, som hr. Troels Lund Poulsen giver udtryk for. Det handler udelukkende om en observatørstatus i WHO, netop fordi Taiwan er et land, der ønsker demokrati, et land, der ønsker at hjælpe andre lande på sundhedsområdet og selv gerne vil have de informationer, der er så nødvendige for demokratiet i Taiwan, så det kan udbrede sit sundhedsarbejde i lighed med, hvad man gør i resten af verden. De er bagud på mange områder, også med hensyn til at få de informationer, der er så nødvendige, for at vi globalt kan forebygge en sygdom som SARS.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg må endnu en gang sige, at jeg er helt enig i det, udenrigsministeren sagde. Udenrigsministeren sagde, at WHO vurderer, at Taiwans nuværende status ikke indebærer reelle sundhedsmæssige problemer for øen, og jeg føler mig fuldt dækket ind af den forklaring, som udenrigsministeren gav.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Venstres ordfører lagde vægt på, at det er upassende at træffe en beslutning forud for præsidentvalget den 20. marts, og at han er sikker på, at der kommer endnu flere debatter efter den dag – måske rejst af andre partier end lige præcis Venstre, kan man nok fornemme.

Nu er det jo sådan, at beslutningsforslaget ikke behøver at blive færdigbehandlet inden den 20. marts. Det bliver nok snarere færdigbehandlet efter den 20. marts. Vi kan i hvert fald i Folketingets Udenrigsudvalg sikre, at det bliver sådan, så er det ikke en lidt hastig konklusion, hr. Troels Lund Poulsen drager om beslutningsforslaget, når han afviser det med henvisning til, at der skal være præsidentvalg den 20. marts, men det først bliver andenbehandlet efter præsidentvalget, i hvert fald hvis Kristendemokraterne får indflydelse på det?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Nu har vi jo førstebehandlingen i dag, og her har jeg givet udtryk for, hvorfor jeg mener det vil være et forkert skridt. Men det er jo rigtigt, at vi får rig lejlighed til at diskutere det senere, og det glæder jeg mig til at gøre sammen med hr. Jann Sjursen.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Hr. Troels Lund Poulsens argumentation er hægtet op på, at der er præsidentvalg den 20. marts. Men hvis nu forslaget først kommer til anden behandling i Folketinget efter den 20. marts efter behandlingen i Udenrigsudvalget, har Venstre så allerede truffet beslutning om, at det også vil blive afvist ved den lejlighed, godt nok formentlig med henvisning til noget andet? Har det slet ingen betydning, hvad udfaldet af præsidentvalget bliver, på trods af det hr. Troels Lund Poulsen har sagt i sin ordførertale her i dag?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg tror ikke, vi når meget videre. Jeg har sagt gentagne gange, at jeg mener, det er det forkerte tidspunkt at tage en beslutning om at anbefale at støtte WHO-observatørstatus for Taiwan, fordi jeg mener, at det er at blande sig i den valgkamp, som allerede er i gang. Hvis den danske regering sender det signal, ved vi udmærket godt, at der desværre er en reel risiko for, at det vil blive misbrugt, og på trods af at Danmark, som fru Birthe Skaarup nævner, er et meget lille land, ved vi jo godt, hvad udfaldet ville blive.

Formanden:

Så er det hr. Jeppe Kofod som ordfører.

Jeppe Kofod (S):

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at Socialdemokratiet kan erklære sig enig i de ting, der blev sagt fra udenrigsministerens side.

Jeg noterede mig, at udenrigsministeren sagde, at WHO vurderer, at det, at Taiwan ikke har observatørstatus eller medlemskab af WHO, ikke medfører nogen reelle sundhedsmæssige problemer eller konsekvenser. Det synes jeg er utrolig vigtigt, for jeg mener, at denne sag først og fremmest handler om, at Taiwan selvfølgelig skal have adgang til samme ekspertise og have samme beskyttelse som alle andre områder og lande i verden.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige, at vi selvfølgelig har stor forståelse for den særlige situation, der ligger i forholdet mellem Kina og verdenssamfundet og i forholdet mellem Kina og Taiwan. Vi beklager, at der ikke er et normaliseret forhold – det er jo tydeligt for enhver – og det er jo også derfor, at situationen i forbindelse med WHO, som vi diskuterer nu, bliver så problematisk, fordi den er storpolitisk og dermed noget kontroversiel.

Jeg vil gerne understrege, at for Socialdemokratiet er det vigtigt, at Danmark ikke begynder at gå enegang i denne sag uden om EU og uden om verdenssamfundet – forstået på den måde, at vi begynder at tage parti i den dialog, der er i gang, og på den måde fremprovokerer en løsning, vi ikke ønsker, f.eks. en væbnet konflikt over strædet. Det vil være den mest ulykkelige udgang af situationen, og derfor ønsker vi, at der skal ske en fredelig politisk udvikling i forholdet mellem Taiwan og Kina. Vi ønsker at støtte den udvikling alt det, vi kan, det er det, der er vores udgangspunkt. Derfor er vi også enige med regeringen, og jeg vil understrege, at det også er derfor, vi afviser beslutningsforslaget.

Så vil jeg også gerne understrege, at jeg sådan set er enig med hr. Troels Lund Poulsen i, at denne diskussion jo kan bruges og især misbruges i valgkampen på Taiwan, både i præsidentvalgkampen og i den diskussion, der er om, hvorvidt der skal være en folkeafstemning om selvstændighed. Valgkampen er jo ikke slut med præsidentvalget, så uanset hvad, ville vi komme i en situation, hvor Danmark blev part i valgkampen. Det tror jeg ingen ønsker sig, og jeg tror heller ikke, vi ønsker at bidrage til, at konflikten mellem Taiwan og Kina optrappes.

Så vil jeg gerne understrege, at vi har noteret os regeringens holdning i sagen, og at vi erklærer os enige i, at Danmark har en etkinapolitik.

Inden for rammerne af den politik er vi parat til at gøre, hvad vi overhovedet kan for at sikre, at også Taiwan bliver et lige så fuldt og ligeværdigt medlem af verdenssamfundet, som andre områder i verden er, men det ligger fast, at Danmark har en etkinapolitik.

Formanden:

Ordføreren må gerne blive stående, for der er foreløbig anmeldt fire til korte bemærkninger: hr. Søren Søndergaard, fru Margrete Auken, hr. Peter Skaarup og hr. Jann Sjursen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at høre, på hvilket grundlag hr. Jeppe Kofod bygger den vurdering, at det ikke vil have nogen sundhedsmæssige konsekvenser, at Taiwan bliver en del af den internationale sundhedsorganisation. Kunne hr. Kofod referere, hvad det er for nogle kilder, der er baggrund for, at hr. Kofod har den vurdering?

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg noterede mig, at i sin tale om beslutningsforslaget sagde udenrigsministeren bl.a., at WHO vurderer, at Taiwans status ikke indebærer sundhedsmæssige problemer. Det tror jeg var ordene, ellers må udenrigsministeren korrigere mig – jo, det var det, der blev sagt, det noterede jeg mig, og det synes jeg er sagens kerne.

Det er vigtigt, at Taiwan og befolkningen på Taiwan ikke oplever, at er ringere stillet end andre områder på grund af deres status. Det er jeg sådan set enig i, og hvis det ikke er tilfældet, synes jeg egentlig også, det illustrerer, at denne debat er lidt overflødig, specielt på nuværende tidspunkt. Det var det, jeg noterede mig, og det er derfor, jeg nævnte det her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu er den slags udtalelser, hvad enten de kommer fra udenrigsministeren, eller de kommer fra andre, selvfølgelig udtalelser, der har en vis politisk farvning, som træffes ud fra nogle politiske vurderinger, som selvfølgelig på et eller andet plan må efterprøves.

Mit eneste ærinde var sådan set bare at høre, om hr. Jeppe Kofod havde andre kilder som udgangspunkt for at holde sin ordførertale, der formentlig var forberedt, før udenrigsministeren

gik på talerstolen. Jeg ønskede at vide, om der lå andet til grund for den vurdering, men jeg forstår på hr. Jeppe Kofod, at det gjorde der ikke.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg synes, det er ret væsentligt for det, vi diskuterer i dag, hvad Verdenssundhedsorganisationen mener om sagen, og jeg har bare noteret mig, at udenrigsministeren har oplyst, at WHO vurderer, at Taiwans status ikke indebærer reelle sundhedsmæssige problemer. Det vil sige, at det er WHO, der er kilden, altså den organisation, der virkelig har ekspertisen på hele sundhedsområdet, og det synes jeg burde stille hr. Søren Søndergaard tilfreds.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

I forlængelse af den debat, vi havde med udenrigsministeren, vil jeg sige, at det altså ikke er helt den samme vurdering, man har på Taiwan. De synes faktisk, de har haft problemer, fordi de ikke er med, fordi tingene tog for lang tid, vil jeg lige sige, så det ikke bliver alt for skråsikkert, selv om det var udenrigsministeren himself, der bragte bemærkningen til torvs.

Så vil jeg godt spørge hr. Jeppe Kofod, om det er Socialdemokratiets holdning, at når små lande er i klemme over for store lande, skal man holde med de store. Jeg kan se en hoveddrysten, så det er altså ikke Socialdemokratiets politik, men så vil jeg gerne spørge: Hvornår har Socialdemokratiet tænkt sig, at vi skal begynde at behandle Kina, som om det hører hjemme i de voksnes rækker? Nu venter vi til efter den der 20. marts med at gøre forslaget færdigt, sådan som formanden for Udenrigsudvalget foreslog, men skulle vi ikke på et eller andet tidspunkt begynde at behandle Kina, som om det var et land, man kunne tale med? Selv om Taiwan fik større selvstændighed, blev det jo ikke til Republic of China, men til Taiwan, som ville være noget andet end Kina, men kunne vi første omgang ikke bare hjælpe Taiwan til at komme med på en eller anden måde uden at ændre nogen formel status?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil gerne ramme en pæl igennem den opfattelse, at Socialdemokratiet skulle ligge på knæ for store lande, der ikke er demokratiske. Det synes jeg er en voldsom påstand.

Vores ærinde i denne sag er netop at sikre en fredelig løsning på den konflikt, der foregår over strædet. Det er jo det, der er formålet, og den optræning, som kunne ske, hvis vi f.eks. vedtager forslaget her, kunne skade den politiske proces. Det ville jo være ærgerligt, og det ønsker vi ikke at bidrage til, for det vil som sagt skabe mere usikkerhed og måske mere konflikt, så man i den sidste ende kunne frygte, at processen kører at sporet.

Vi har jo hørt, at der er meget krigeriske udtalelser fra begge sider, og vi ønsker ikke at optræppe en proces, som kan føre til en konflikt over strædet. Det er det essentielle i sagen, vil jeg sige. Men det betyder ikke, at jeg ikke ligesom forslagsstillerne er dybt optaget af, at Taiwan er fuldt og helt med og nyder de samme beskyttelser på sundhedsområdet som alle andre borgere i alle andre lande i denne verden. Det vil jeg godt understrege. Men jeg har som sagt også noteret mig, at WHO vurderer, at den nuværende status ikke indebærer reelle sundhedsmæssige problemer for Taiwan, og det synes jeg er vigtigt for debatten, for det er jo det saglige og indholdsmæssige grundlag for den.

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Skal jeg forstå det sådan, at hvis vi under udvalgsarbejdet får rede på, at der faktisk er problemer, fordi der simpelt hen går for lang tid af den grund, at beredskabet ikke er i orden, eftersom Kina ikke lever op til sit ansvar i etkinapolitikken for at sikre Taiwans fulde WHO-dækning – kunne Socialdemokratiet så alligevel tænke sig at mobilisere en eller anden form for opfindsomhed? Der skal ikke stilles krav, der er større, end det er menneskeligt rimeligt, men med en eller anden form for opfindsomhed kan man dog gøre et eller andet for at hjælpe de et par og tyve millioner mennesker, der er kommet i klemme på grund af stormagtsstrategi, som ikke kun er pyntelig.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg mener helt klart, at hvis der er sundhedsmæssige problemer, og det er sådan, at man ikke føler på Taiwan, at man nyder adgang til den ekspertise, der er i WHO osv., og at situationen er uholdbar, er det klart, at det er noget, der skal tages op i diskussionen med kineserne. Det er da helt naturligt, og det vil vi da opfordre til og

håbe på, at ikke bare Danmark, men forhåbentlig hele EU gør det. Jeg er i øvrigt sikker på, at EU vil gøre det i sådan en situation, så jeg kan bekræfte over for fru Margrete Auken, at det bestemt er noget, vi vil forfølge, hvis det er sådan, at der kan dokumenteres reelle problemer.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Under en debat, vi havde for knap et år siden, meddelte hr. Jeppe Kofod på vegne af Socialdemokraterne, at man var meget fascineret af den udvikling, der har været på Taiwan, og at man støttede, at de kulturelle, økonomiske og handelsmæssige forbindelser skulle styrkes. Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Jeppe Kofod: Hvad mener Socialdemokraterne med det, i og med at man ikke vil støtte det forslag, Dansk Folkeparti kommer med, om at give Taiwan observatørstatus i WHO?

Så vil jeg også godt spørge hr. Jeppe Kofod: Gør det ikke indtryk på Socialdemokraterne, at Europa-Parlamentet har vedtaget et forslag om, at Taiwan netop skal have den observatørstatus i WHO? Og gør det ikke indtryk, at det faktisk var et meget stort flertal i Europa-Parlamentet, der havde nøjagtig den samme indstilling, som det forslag, vi behandler her i dag, giver udtryk for?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Til det første spørgsmål: Jeg kan kun bekræfte, at det er min holdning. Jeg synes, det bør anerkendes, at der er sket en meget spændende udvikling på Taiwan på både det økonomiske og en lang række andre områder, og det har i øvrigt medført, som flere har været inde på, at samhandelen med EU og over strædet mellem Taiwan og Kina er forøget kraftigt i de senere år til gavn for alle parter. Det synes jeg er værd at understrege.

Så vil jeg sige, at det er interessant, at Dansk Folkeparti tager behandlingen i Europa-Parlamentet op og siger: Se, hvad Europa-Parlamentet har vedtaget med et stort flertal! Det synes jeg er nye toner fra Dansk Folkeparti, og det glæder mig, at man på den måde er begyndt at sige, at vi skal arbejde på samme banehalvdel som EU, fordi det er en vigtig organisation.

Hvis det virkelig er det, Dansk Folkeparti mener, tror jeg også, man kan støtte det synspunkt, at denne sag også hører hjemme i en diskussion blandt EU-landene. Hvis man kan få en fælles

EU-holdning til tingene, er det nemlig langt bedre, end hvis nogle lande går enegang, eller man er splittet i spørgsmålet, så det glæder mig, at Dansk Folkeparti begynder at acceptere EU som den ramme, hvor nogle problemer skal løses.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg kan konstatere, at det åbenbart ikke gør noget indtryk på hr. Jeppe Kofod – sådan må jeg i hvert fald forstå svaret – at Europa-Parlamentet har meldt ud, som de har, at USA har den holdning, at Taiwan skal være observatør i WHO, og at en række andre landes parlamenter har vedtaget det samme. Det gør åbenbart slet ikke indtryk på Socialdemokraterne, så jeg ved ikke, hvor meget Europa-Parlamentet egentlig kan bruges af Socialdemokraterne, hvis det er sådan, at man ikke vil lytte til, hvad de siger.

Så siger hr. Jeppe Kofod, at man gerne vil være med til styrke forbindelserne til Taiwan, og at man støtter kulturelle, økonomiske og handelsmæssige forbindelser. Jeg fik bare ikke svar på, hvad det er, Socialdemokraterne vil gøre her i Danmark for at styrke de forbindelser.

Det eneste, man ikke nævnte i den tale, der blev holdt ved debatten den 9. april 2003, var sådan set de sundhedsmæssige forbindelser. Er det et tegn på, at man ønsker at støtte økonomiske, handelsmæssige og kulturelle forbindelser, men ikke sundhedsmæssige forbindelser, fordi man vil ikke støtte, at Taiwan får observatørstatus i WHO?

(Kort bemærkning):

Jeppe Kofod (S):

Det må jeg afvise. Selvfølgelig vil vi støtte sundhedsmæssige forbindelser, men jeg har også understreget flere gange, at efter WHO's vurdering indebærer det ikke nogen reelle problemer, at Taiwan har den status, som Taiwan har i dag. Det synes jeg er det helt saglige og grundlæggende faktum i sagen.

Med hensyn til at USA skulle kæmpe for at give Taiwan observatørstatus i WHO, har vi jo hørt tidligere, at det ikke er korrekt. Tværtimod har vi jo hørt fra udenrigsministeren, at den indstilling, som WHO's bestyrelse er kommet med til generalforsamlingen netop indebærer, at man ikke beder om at Taiwan bliver observatør i Verdenssundhedsorganisationen, så det, hr. Peter Skaarup er inde på her, er faktisk forkert.

Formanden:

Så går vi videre i ordførerrækken.

Gitte Seeberg (KF):

Dansk Folkepartis beslutningsforslag er, som også udenrigsministeren var inde på, i det store hele en genfremsættelse af et forslag fra foråret 2002.

Det Konservative Folkeparti har fortsat samme indstilling til spørgsmålet om at tildele Taiwan observatørstatus i WHO: Tildeling af observatørstatus er efter vores opfattelse ikke forenelig med Danmarks etkinapolitik.

Sagen har løbende været debatteret i EU, og der er også her enighed om etkinapolitikken. Det Konservative Folkeparti mener, det er vigtigt, at EU-landene har en fælles holdning til dette spørgsmål, og vi ville bryde med denne enighed, dersom vi anbefalede Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse.

I beslutningsforslaget henvises til nødvendigheden af, at Taiwan er med f.eks. på grund af SARS, som vi oplevede det sidste år, og lignende sygdomme. Der kan selvfølgelig ikke være uenighed om, at det er vigtigt, at man har et beredskab, når der opstår denne type sygdomme, men som udenrigsministeren i sin tale og i sine supplerende kommentarer gjorde rede for, er dette ikke et reelt problem. Tværtimod er der et samarbejde om det.

For så vidt angår netop SARS, kan der heller ikke være uenighed om, at Kina fejlede i den sag ved at tilbageholde oplysninger, og det sker forhåbentlig ikke igen. Men det afgørende er, at sagen i forhold til Taiwan, som også nogle ordførere har været inde på, er løst, idet der er et tæt samarbejde med WHO, som der tidligere er redegjort for.

Politisk er sagen meget følsom i de her måneder. I marts er der valg på Taiwan, og spørgsmålet om selvstændighed spiller naturligvis en rolle ved valget. Taiwan har ikke søgt om anerkendelse af selvstændighed, men alligevel spiller det selvfølgelig en rolle. Det kan vi ikke komme uden om. Der er i befolkningen, så vidt vides, ikke opbakning til det spørgsmål, muligvis fordi man frygter reaktionerne fra fastlandet.

Men det er i alt fald min og mit partis opfattelse, at tiden i disse måneder ikke er til at ændre på status quo. Jeg mener ikke, at man går taiwanernes ærinde, hvis man presser på over for Kina. Den i forvejen tilspidsede situation mellem Kina og Taiwan kunne forværres yderligere. Det er ad forhandlingens vej, at problemerne

skal løses, og ikke ved at provokere. Det vil efter al sandsynlighed kun gøre tingene mere komplicerede.

Det Konservative Folkeparti støtter varmt op om en fortsat udbygning af relationerne mellem Taiwan og Danmark på såvel det kulturelle som det kommercielle område. Således er det forventningen, at der snarest vil blive taget skridt til indgåelse af en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem de to lande.

Men konklusionen er, som jeg startede med at sige, at vi ikke støtter forslaget.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg må undre mig over, at Det Konservative Folkeparti ikke vil støtte det her forslag. Jeg har flere gange bemærket, at forskellige også ledende personer fra Det Konservative Folkeparti har ment, at det var uheldigt, at vi lod os diktere af Fastlandskina, altså af Kommunistkina, i sager vedrørende området derude.

Jeg kan derfor kun bede om en kommentar til en udtalelse fra De Konservatives formand i et nyhedsbrev, der blev udsendt den 16. marts 2001. Der siger hr. Bendt Bendtsen, at hvis Kina fortsætter sin arrogante måde at opføre sig på, burde EU's svar være fuld anerkendelse af Taiwan som en selvstændig stat på linje med alle andre stater i denne verden. Det vil jeg for det første godt have en kommentar til.

Så vil jeg sige, at det beslutningsforslag, som Dansk Folkeparti har fremsat i dag, overhovedet ikke går så langt. Vi diskuterer faktisk overhovedet ikke etkinapolitikken, som hr. Bendt Bendtsen gør. Det eneste, vi beder om, er, at man gør det samme, som der behandles forslag om i USA i øjeblikket, som USA har fremført mange gange, nemlig at Taiwan bliver observatør i WHO. Det er vel ikke for meget forlangt!

Kl. 12.05

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg kan sådan set ikke svare andet end det, jeg har sagt i min ordførertale: Det er udtryk for partiets politik. Vi ønsker ikke at bryde med etkinapolitikken. Det er det ene.

Det andet er, som også udenrigsministeren har redegjort for her fra talerstolen, at der slet ikke er mulighed for, at Taiwan kan optages i WHO. Det kræver, at det er en selvstændig stat, og det er det ikke. Så det, vi diskuterer, kunne i

virkeligheden være afvist på en ganske enkel måde, men jeg er godt klar over, at der ligger mere i det.

Det Konservative Folkeparti ønsker at udbygge samarbejdsrelationerne. Vi er tilhængere af Taiwan. Vi synes, det er flot, at de har formået at etablere et demokrati. Det anerkender vi naturligvis, men vi må bare også se i øjnene, at der altså kun er ét Kina, og det er den politik, vi også vil støtte.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil spørge fru Gitte Seeberg: Gør det ikke indtryk, at Europa-Parlamentet, EU må man jo sige at det er, som De Konservative normalt støtter sig meget op ad, har udtalt nøjagtig det samme, som vi vil med det her forslag? Gør det ikke indtryk, at man gentagne gange i WHO fra amerikansk side har sagt, at det vil være en rigtig god idé, at Taiwan blev observatør i WHO? Gør det slet ikke indtryk på et regeringsparti i Danmark?

Så kan jeg altså også kun spørge fru Gitte Seeberg, om De Konservative stadig væk mener, at hvis Kina fortsætter sin arrogante måde at opføre sig på, burde EU's svar være fuld anerkendelse af Taiwan som en selvstændig stat på linje med alle andre stater i denne verden. Det var De Konservatives partiformand, som udtalte dette. Mener Det Konservative Folkeparti stadig væk det?

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg tror, at jeg har gjort rimeligt rede for, hvad Det Konservative Folkeparti mener. Vi mener, at Taiwan som sådan skal have stor anerkendelse for det stykke arbejde, de har gjort med demokratisering, men vi bryder ikke med etkinapolitikken.

Hvad angår Europa-Parlamentet, er det jo ikke sådan, at Europa-Parlamentet på det udenrigspolitiske område kan vedtage noget som helst bindende. Det er vejledende. Det er altså udenrigsministrene og regeringerne, der vedtager det her. Jeg vil sige, at der ikke i EU er stemning for at gå videre, og det er heller ikke et synspunkt, som vi på nuværende tidspunkt agter at anbefale udenrigsministeren at fremføre.

Formanden:

Så kan vi gå videre i ordførerrækken.

Margrete Auken (SF):

Jeg havde egentlig oprindelig haft lyst til at rose Dansk Folkeparti, for jeg synes, det er et godt forslag. Jeg synes, der er blevet sagt sådan lidt fortumlede ting her i løbet af debatten, som gør, at man bliver lidt mere mismodig. Men selve forslaget er gennemarbejdet og moderat inden for det forlangende og svarer stort set også til de ønsker, som jeg har hørt komme fra Taiwan.

De siger: Hvad er det, vi har brug for i Taiwan? Ja, vi har simpelt hen brug for at få en ordentlig sundhedsdækning, og vi har brug for at være med til at kunne yde vores bidrag til det internationale arbejde. Og ingen af delene, sagde de i hvert fald for 1 år siden, er muligt under de givne vilkår.

Her har vi i løbet af debatten fået tilsagn om fra både regeringen og Socialdemokratiet, at man vil lægge vægt på at få opklaret, om det er rigtigt, at der er problemer, og at man så i givet fald vil gøre noget for at få dem løst. Det synes jeg med den meget, meget store forsigtighed, vi lægger for dagen i det her spørgsmål, er et om ikke ligefrem tilfredsstillende resultat, så dog er et af de der små bitte, bitte, bitte museskridt i den rigtige retning, som man kan satse på i arbejdet med Taiwan.

Der er en ting, som jeg har lyst til at spørge til. Der er en sådan fuldstændig magisk formel fra Kinas side, fra regeringens side, fra alles side, hvor man siger: Vi bryder ikke med etkinapolitikken. Hvis nu taiwanesiserne klogeligt holdt op med at gå rundt og kalde sig Kina – det hedder det jo formelt endnu, Republic of China er Taiwans formelle navn – hvis de holdt op med det der underlige, forældede sludder med at kalde sig Republic of China og begyndte at kalde sig Taiwan, ville det selvfølgelig ikke løse noget som helt problem – det er jeg fuldstændig klar over – men det kunne i hvert fald få flyttet retorikken fra den der etkinapolitik og over til, hvad det drejer sig om, nemlig om Kina vil acceptere, at der er mindre lande i dets nærhed, som skal have lov til at klare sig selv, hvis de på nogen måde har været udsat for Kinas dominans.

Kl. 12.10

Vi har meget dårlige erfaringer med Hongkong. Det der med et rige med to systemer er jo ikke blevet virkeligt. Hongkongs demokrati havde det ikke for godt inden, der skal vi passe på, at der ikke går romantik i os, for det tog meget, meget lang tid, før der kom bare skyggen af demokrati i Hongkong, for englænderne havde ikke spor travlt med at lave demokrati i Hong-

kong, men det kom i gang. Det, man har fået nu, er bestemt ikke eftertragtelssværdigt i en international, demokratisk debat.

Taiwan derimod har lavet et ganske forbilledligt demokrati. Der er mange ting at kritisere. Jeg synes, de er meget, meget langt fra at have en ordentlig miljøpolitik, og der er en række andre ting, man kan tage hårdt fat på. Men de sidder jo lidt underligt lammet, fordi de på den ene side er blevet spundet ind i Vestens retorik – det er den med etkinapolitikken, som jeg synes at vi alle sammen skal støtte, spørgsmålet er bare, hvor meget der skal være Kina – og på den anden side er de fuldstændig lammet af en panisk rædsel for at komme til at genere Kina, som nu skal til at spille den store økonomiske rolle på verdensmarkedet.

For det her handler jo om penge. Det handler også om sikkerhed, men det handler om penge, og det ved vi udmærket godt. Derfor er det en lidt anløben sag, vi står midt i, at vi også skal please kineserne, for vi skulle nødig have, at de begyndte at rømme sig for højt i forhold til de store økonomiske forventninger, der er til den buldrende vækstøkonomi, der er i Kina.

Det er det, det drejer sig om. Det er det, det drejer sig om for USA, og det er det, det drejer sig om for en række europæiske lande, og det ville gøre denne her debat noget nemmere, hvis vi engang imellem snakkede lidt mere rent, når vi drøfter, hvad det drejer sig om, for så kunne vi måske også sigte lidt bedre, når vi skal finde ud af, hvordan vi løser det.

Men lad os nu alligevel i den her utrolig mumlende, tvetydige og underlige snakken uden om spørgsmålene og alt det med de gode løfter sige, at nu vil vi i hvert fald i SF prøve at forlade os på, at regeringen har givet tilsagn om, at man vil undersøge, om vilkårene er i orden sundhedsmæssigt, og om det på nogen måde er en belastning for Taiwan, at de ikke har det – hvad skal vi sige – minimum af relationer til WHO, som en eller anden model for en observatørstatus ville give dem; en model, som jeg synes at man skal strikke sammen efter samme model, som man har brugt i forhold til WTO. Da det i sin tid skulle laves med WTO, var det jo også noget, man skulle strikke sammen. Her tog man altså to små ømråder ind og kaldte det et toldområde.

Vi ser altså gerne, at man begynder at tænke lidt opfindsomt. Men i første omgang må vi sige, at vi meget håber, at regeringen trods alt vil in-

vestere den aktivitet i det, at Taiwan ikke bare bliver hægtet helt af.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg vil såmænd bare høre fru Margrete Auken: Går SF ind for en etkinapolitik, eller går SF ikke ind for en etkinapolitik? Jeg ved ikke, hvordan formuleringen var, men for mig lød det, som om der i hvert fald var den option, at Taiwan skulle have selvstændighed på sigt. Er det mig, der har misforstået det, eller hvad mente fru Margrete Auken?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

For SF vil det være helt naturligt at give så stort et område som Taiwan, med jeg ved ikke hvor mange mennesker – 20 millioner mennesker – selvstændighed, hvis de ønsker det. Det ville vi da synes var langt det mest anstændige. Så står vi i øvrigt over for en realpolitisk situation. Men vi vil da sige åbent og ærligt, at der ikke er noget pynteligt i, at den holdning, som vi har haft til andre mindre nationer, ikke også skulle gælde i forhold til Taiwan, hvis de ønsker det og det i øvrigt kunne lade sig gøre.

Så ved vi udmærket, at sådan som landet ligger, er det fuldstændig håbløst at komme med den strategi i øjeblikket. Så mine overvejelser gik alene på: Hvad er det for nogle ting, vi faktisk siger, når vi siger etkinapolitikken? Vi skal ikke have to Kinaer, men spørgsmålet er, og det er ikke en tanke, jeg har prøvet at undersøge før, for jeg har sådan set først fået den denne gang, hvor jeg for jeg ved ikke for hvilken gang sidder og lytter til debatten: Hvorfor bliver vi ved at snakke om to Kinaer? Er det taiwanernes egen tåbelige skyld, fordi de bliver ved med at kalde sig Kina, eller er det, fordi det er kamuflage for en reel magtkamp? Det er det, jeg har overvejet.

Kl. 12.15

Vi støtter etkinapolitikken, men vi har et meget stort hjerte for, at Taiwan kan være sig selv.

Formanden:

Hr. Niels Helveg Petersen som ordfører.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget. Vi mener ikke, at man på nogen måde skal skabe tvivl om Danmarks etkinapolitik. Det vil ikke tjene noget formål og kunne kun

bidrage til uro og tvivl at gøre det, så det mener jeg ikke er noget klogt skridt at tage. Derfor vil vi afvise forslaget, og jeg kan sige, at denne afvisning også gælder efter den 20. marts.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Efter den her meget korte tale, som udelukkende går på spørgsmålet om etkinapolitikken, vil jeg stille det spørgsmål, om hr. Niels Helveg Petersen og Det Radikale Venstre ikke mener, at det ville kunne lade sig gøre at give Taiwan observatørstatus i WHO uden at ændre ved etkinapolitikken. Er det ikke en reel mulighed, at man kan gøre det?

Jeg vil henvise til bemærkningerne til det forslag, som Dansk Folkeparti har udformet. Der står netop, at statutterne for WHO efter deres ordlyd åbner adgang for, at et bredt spekter af enheder kan deltage aktivt i WHO's arbejde. Jeg kan henvise til, at der er to medlemmer af WHO, der ikke er optaget i FN. Der er en række lande og organisationer, som er observatører i WHO uden at være medlem af FN.

Det er vel ikke udelukkende et spørgsmål om etkinapolitikken, man kan argumentere med, hvis man er modstander af det her forslag, eller hvad mener Det Radikale Venstre om den sag?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg holdt en kort tale, fordi jeg mener, at den argumentation, jeg lagde frem, er den, der er det reelle. Det, der ligger bag, at Taiwan ikke er observatør, er hensynet til etkinapolitikken. Det er der i og for sig ingen grund til at snakke uklart om. Det er årsagen.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det vil sige, at hr. Niels Helveg Petersen kan bekræfte, at det faktisk godt ville kunne lade sig gøre uden videre problemer at optage Taiwan som observatør i Verdenssundhedsorganisationen, uden at Taiwan er medlem af FN.

Jeg kan henvise til, at Tyskland og Japan, mens de var besat efter Anden Verdenskrig, havde status i WHO uden at kunne være medlemmer af FN, og der er altså som sagt nogle lande, der er medlemmer af WHO i dag, som ikke er medlemmer af FN. Så muligheden er vel til stede, er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Hvis det grundliggende politiske problem var løst, kunne man uden tvivl finde løsninger på, hvorledes Taiwan skulle indplaceres i WHO. Det er jeg overbevist om. Men der er et grundliggende politisk problem, der hindrer det, og det er det, der står i vejen.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil starte med at sige, at jeg synes sådan set, at den radikale ordfører var befriende ærlig ved at udlægge teksten for stort set alle, der er gået mod det her forslag, nemlig at det, det her handler om, er etkinapolitikken. Det er det, der er det egentlige argument, alt det andet er så bare noget, der bliver smurt ovenpå.

Så vil jeg til gengæld sige, at jeg ikke forstår, at man fortolker etkinapolitikken på den måde, at det får en betydning for det her forslag, for det er et meget begrænset forslag. Det handler ikke om at anerkende Taiwan, men om at give Taiwan en status som observatør i WTO, og som det også er blevet nævnt, er der andre, der har haft det uden at være anerkendt som land osv.

Så kan man stille spørgsmålet, om Verdenssundhedsorganisationen vil acceptere Taiwan, men det er jo op til Verdenssundhedsorganisationen. Her snakker vi om, hvad Danmark vil indstille. Det vil sige, at når man siger, at det vil Verdenssundhedsorganisationen ikke, er det noget, som Verdenssundhedsorganisationen afgør, når der kommer et forslag.

Kl. 12.20

Det andet argument, jeg mener der er for det her forslag, er jo vigtigheden af, at Taiwan inddrages i et internationalt samarbejde, og at sundhedsproblemer ikke kommer til at gå ud over den taiwanesiske befolkning. Her er det selvfølgelig klart, at det er et afgørende spørgsmål, som må diskuteres under udvalgsarbejdet, om det er rigtigt, som man siger på Taiwan f.eks. i forbindelse med SARS, at det havde nogle konsekvenser, at man ikke var medlem af Verdenssundhedsorganisationen, eller om det er rigtigt, som udenrigsministeren har sagt, at det absolut ingen konsekvenser havde, og at det ikke havde gjort nogen som helst forskel, hvadenten de havde været med eller ej. Det er klart, at det er noget, vi må gå ind og kigge på under udvalgsarbejdet. Lad os gøre det, så vi kan blive klogere på det punkt.

Derudover vil jeg sige, at jeg er noget utryg ved dem, der blander EU ind i det her. Nu ved

jeg godt, at det er meget almindeligt at blande EU ind i det, men at gøre spørgsmålet om den danske holdning til, hvorvidt Taiwan skal være medlem af Verdenssundhedsorganisationen, til et spørgsmål om en EU-holdning, synes jeg er frygtelig farligt. Hvorfor er det det? Det er det jo, fordi vi ved, at EU aldrig nogen sinde vil stille sig positivt. Om så Taiwans befolkning døde som fluer, ville EU ikke stille sig positivt. Dertil er de økonomiske interesser i Kina alt for store.

Vi har to aktuelle eksempler: Der er for det første hele diskussionen om ophævelse af våbenembargoen fra EU til Kina, fordi der nu er nogle store virksomheder i EU-landene, der skal tjene nogle penge. For det andet er der det franske politis opførsel for nylig, da en repræsentant – var det den kinesiske præsident eller premierminister – var på besøg, hvor folk blev anholdt på gaderne for at stå fuldstændig fredeligt med skilte. Der var ikke noget med vold, der var ingenting, bare fuldstændig fredelige demonstranter, som blev anholdt af det franske politi. Hvorfor? Jo, der er ikke nogen, der skal genere Frankrigs forbindelser med Kina. Der er ordrer i skidtet; der er penge i skidtet.

Derfor er det selvfølgelig fuldstændig klart, at EU ikke på denne side af revolutionære forandringer i Europa vil begynde at ændre politik på det her område. Så det at gøre det her spørgsmål til et EU-spørgsmål er det samme som at sige, at der ikke skal ske noget som helst. Så heller ikke på det her område er Enhedslisten tilhænger af, at dansk udenrigspolitik skal underlægges EU.

Til sidst vil jeg bare sige, at det jo lader til, at den reelle debat får vi efter præsidentvalget i Taiwan, og det må vi så se frem til. Jeg går ud fra, at der er en fælles forståelse både hos forslagsstillerne og hos formanden i det udvalg, der behandler det, om, at der ikke er nogen grund til at fremme det her forslag, så det kommer på dagsordenen før den 20. marts, og så kan vi forhåbentlig få de reelle argumenter fra dem, der går imod forslaget.

Tiden indtil da kan vi andre så bruge til at få afklaret de udestående spørgsmål, der er, og som selvfølgelig er vigtige af få afklarede: Vil en observatørstatus for Taiwan i Verdenssundhedsorganisationen betyde et reelt positivt skridt fremad for sundhedssituationen på Taiwan?

Jann Sjørnsen (KD):

Kristendemokraterne kan i lighed med behandlingen af tilsvarende forslag fra Dansk Folkeparti støtte det foreliggende beslutningsforslag om,

at den danske regering skal arbejde for, at Taiwan bliver observatør i Verdenssundhedsorganisationen.

Vi synes, det er et helt oplagt og naturligt skridt at tage også for i højere grad at integrere Taiwan i verdenssamfundet, end det er tilfældet i dag, og også efter at Verdenshandelsorganisationen, WTO, har optaget Taiwan som medlem. Det er ganske vist af andre grunde, som udenrigsministeren var inde på tidligere, nemlig på grund af, at det er et toldområde.

Vi mener faktisk, at vi skal tage alle de skridt, der er mulige. Og vi mener, at Danmark uden at komme i strid med etkinapolitikken ganske udmærket kan arbejde for, at Taiwan bliver optaget som observatør i Verdenssundhedsorganisationen. Andre ordførere har argumenteret for, hvorfor det måtte være sådan, så det skal jeg undlade at gøre her.

Vi synes ret beset, at det taiwanesiske ønske i virkeligheden er meget beskedent og jo også forholder sig til det faktum, at det ville kunne volde store problemer, hvis man gik videre og sagde, at Taiwan f.eks. skulle være egentligt medlem af Verdenssundhedsorganisationen, for så talte man jo netop om at optage Taiwan som stat og ikke, som statutterne for WHO åbner op for, at de af andre grunde får observatørmedlemskab.

Kl. 12.25

Flere ordførere har i forbindelse med debatten her, og det gælder især de ordførere, der i dag og også tidligere har afvist beslutningsforslag om at optage Taiwan som observatør i Verdenssundhedsorganisationen, gjort det med henvisning til præsidentvalget den 20. marts 2004. Jeg oplever det måske nok mere som en til lejligheden opfundet begivenhed, som man så kan bruge som en grund til at afvise forslaget – eller rettere, begivenheden er jo ikke opfundet, men er et argument for at afvise en positiv tilslutning til beslutningsforslaget. Derfor vil jeg da som formand for Udenrigsudvalget helt klart arbejde for, at vi får afprøvet argumenterne en gang til, når vi når hen på den anden side af præsidentvalget den 20. marts.

Så er jeg helt enig med tidligere ordførere, der har sagt: Hvad så med at bruge den mellemliggende tid til at få afklaret det argument, som også er blevet brugt af udenrigsministeren og andre ordførere, at det ikke vil betyde noget for Taiwan, om de opnår den her observatørstatus i forhold til at få oplysninger om epidemier osv.? Det er jo et af de andre argumenter, som man så

af formelle grunde har brugt til at afvise forslaget. Lad os få undersøgt det undervejs i udvalgsarbejdet, det har vi tid til. Lad os vende tilbage til sagen efter den 20. marts og se, om det ændrer holdningen hos nogle af de ordførere, der har afvist forslaget i dag med henvisning til præsidentvalget.

Lad mig afslutningsvis sige, at efter Kristen-demokraternes opfattelse har Taiwan over en årrække udviklet sig overordentlig positivt, og det gælder både demokratisk og selvfølgelig også økonomisk. Vi mener derfor, at det er vigtigt, at det danske Folketing og den danske regering gør, hvad man kan for at give Taiwan en plads i verdenssamfundet, som det rettelig bør have. Også af den grund synes vi, det er vigtigt, at vi tager det meget beskedne skridt og arbejder for, at Taiwan bliver optaget som observatør i Verdenssundhedsorganisationen.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne.

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil opsummere debatten ud fra de holdningstilkendegivelser, der er kommet, og jeg må sige, at det undrer stadig væk Dansk Folkeparti og vel sikkert også andre – der er da andre partier, som det undrer her i Folketingssalen – at vi her i år 2004 stadig væk kan have et problem med at sige ja til, at en stor demokratisk nation kan få observatørstatus i Verdenssundhedsorganisationen. Det virker utroligt, at den danske regering åbenbart heller ikke mener det eller heller ikke vil argumentere kraftigt for det i de fora, man nu har.

Derfor er vores holdning fortsat, at uanset om der er den ene eller den anden eller den tredje undskyldning, så bør den danske regering arbejde aktivt for det her.

Det er klart, som også formanden for Udenrigsudvalget har været inde på, at vi da ikke vil sætte alt på et bræt, for kan vi opnå det, vi gerne vil, nemlig give Taiwan den observatørstatus, på et senere tidspunkt, vil vi selvfølgelig gerne vente på det.

Med de bemærkninger, der har været sagt i dag, må vi se, når udvalgsbehandlingen fortsætter. Der skal stilles en række spørgsmål, og der skal også være en anden behandling i Folketingssalen inden sommer, hvor tingene er afklaret på Taiwan. Så hvis der er nogen, der bruger det som argument, er den afklaring i hvert fald

på plads, når udvalgsbehandlingen af forslaget fortsætter.

Når vi synes, det er vigtigt, er det selvfølgelig, fordi Taiwan har mange indbyggere, og Taiwan bør naturligvis ligesom andre lande have fuld gavn af, hvad det er Verdenssundhedsorganisationen diskuterer. Det bør ikke være sådan, at hvis der opstår en epidemi – SARS-epidemien har først og fremmest været i Asien – skal man håndtere bekæmpelsen af den epidemi fra andre lande. Der bør det være sådan, at man er på stedet, og at samarbejdet er et hundrede procent i orden.

Jeg synes, at der under debatten i dag er blevet rejst berettiget tvivl om, hvorvidt det samarbejde er helt på plads. Det er i hvert fald sådan, at man på Taiwan mener at kunne nå klart mere, hvis man havde denne her observatørstatus. Fru Margrete Auken har jo også været inde på under debatten i dag, at holdningen på Taiwan ikke er, at tingene er i orden; man mangler samarbejde; man mangler den her observatørstatus i WHO.

Kl. 12.30

Der er en række lande, der anbefaler det her; Europa-Parlamentet anbefaler det; USA har gentagne gange rejst problematikken ved møderne i Genève i Verdenssundhedsorganisationen; Japans parlament anbefaler det; og det europæiske parlament anbefaler det som sagt. Jeg ved, at der er mange medlemmer af Europa-Parlamentet fra Danmark, også fra regeringspartierne, der har stemt for, at Taiwan skal have den her observatørstatus.

Så der er ikke nogen undskyldninger, synes vi, for ikke at føre den linje igennem, som man vel dybest set som et demokratisk parti i et demokratisk land må mene: At demokratier skal vi under alle omstændigheder gavne, skal vi under alle omstændigheder give medvind i forhold til hensynet til Kommunistkina, som ligger lige ved siden af.

Nu skal statsministeren så en tur til Kina, og der synes vi da, at det ville være helt på sin plads, at man, samtidig med at man vil rejse menneskerettighedsspørgsmålet og spørgsmålet om Tibet – hvilket jeg kan forstå på udenrigsministeren at man vil – så også rejser spørgsmålet om det her lille ønske, som mange har, om, at Taiwan skal have lov til at blive medlem af eller bare observatør i Verdenssundhedsorganisationen.

Det er jo ikke, fordi der er nogen forhindringer i WHO. Som jeg har redegjort for tidligere, og som det også nævnes i bemærkningerne til forslaget, er der lande, der ikke er medlem af FN, som er medlem af WHO. Der er også organisationer og lande, der heller ikke er medlem af FN, men som har observatørstatus i WHO. Så der er sådan set ikke nogen forhindringer i statutterne, som nogle ordførere ellers var inde på, med hensyn til at kunne optage Taiwan som observatør i WHO. Jeg kan ikke se, at der er nogen problemer i det. Spørgsmålet er bare, om viljen er til stede.

Vi synes, det er meget farligt, hvis Danmark med manglende engagement i sager som den her er med til at sige til Kommunistkina: Jamen I kan også gøre, hvad der passer jer. Og at man i øvrigt også siger: Jamen det er i orden; vi fjerner våbenembargoen mod Kina. Det fornemmer jeg også at der er en tendens til at man gerne vil fra dansk side og fra EU's side. Det vil være meget uheldigt, fordi det vil være at sige til Kina: Det er i orden, I kan godt true Taiwan i forbindelse med en folkeafstemning, i forbindelse med det valg; det er i orden; gør I bare, som I vil. Kina har sagt: Vi vil ikke afstå fra at bruge våben i den konkrete situation.

Men det er en anden sag. Det, vi diskuterer i dag, er det meget sparsomme, moderate ønske, som vi tidligere har fremført, om, at Taiwan bliver observatør i den her verdenssundhedsorganisation.

Der er så nogle, der siger, at tidspunktet ikke er rigtigt, fordi der er en folkeafstemning og et valg på vej. O.k., så har vi altså muligheden for på et senere tidspunkt at tage stilling til de her ting.

Vi håber så, at det får den konsekvens, at regeringspartierne, Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre, som i dag har meddelt, at de ikke vil støtte forslaget, så til den tid bakker forslaget op, så Danmark kommer med i den kreds af lande, der arbejder positivt for, at det her kommer igennem.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 136:**Forslag til lov om eliteidræt.**

Af kulturministeren (Brian Mikkelsen).
(Fremsat 28/1 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Leif Mikkelsen (V):**

Vi har her med en lovgivning at gøre, som har eksisteret i 20 år. Den lov, vi har nu, blev vedtaget i 1984, og vi må sige, at det jo altså har været en holdbar lovgivning; den har virket efter hensigten og har skabt gode resultater. Men der er sket en væsentlig udvikling i perioden, og derfor er det naturligt, at der er blevet set på det.

Der har været et grundigt udvalgsarbejde, som så nu munder ud i et lovforslag, og vi kan konstatere, at der under det udvalgsarbejde fra flere sider har været et utroligt engagement omkring området.

Kl. 12.35

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi fra Venstre gerne havde set, at der reelt var sket en sammen-smeltning mellem Team Danmark og Danmarks Idræts-Forbund, al den stund Team Danmark jo er en overbygning på specialforbundene. Nu er der jo god tradition for, at vi her i Tinget finder løsninger, der på idrætsområdet er bredt politisk funderede, og derfor har vi naturligvis også accepteret, at det nu trækker op til en løsning, hvor Team Danmark bevares, men at vi når den anden del af målsætningen, nemlig at sikre et tæt samarbejde med Danmarks Idræts-Forbund. Det vil sige, at man nu giver et fælles ansvar for området, også til det demokratiske foreningsarbejde, der er fundamentet for det hele.

Jeg skal her blot nævne hovedpunkterne: Vi ser et forslag, der sigter mod en mere enkel sty-

ring af et nyt Team Danmark, en smallere bestyrelse uden et repræsentantskab, altså en stærkere beslutningskraft.

Med hensyn til udpegningen af denne bestyrelse – der har vi jo konstateret, at der allerede har været lidt debat – hilser vi i Venstre med tilfredshed, at der er et fælles ansvar imellem kulturministeren og Danmarks Idræts-Forbund om at sikre sammensætningen af den bestyrelse på otte personer, der her peges på.

Jeg vil tillade mig at citere fra bemærkningerne:

»Af bestyrelsens 8 medlemmer skal mindst 2 være nuværende eller tidligere eliteidrætsudøvere og/eller nuværende eller tidligere eliteidrætstrænere.«

Det vil sige, at der her meget klart signaleres en forpligtelse. Og så står der videre:

»Ministerens og Danmarks Idræts-Forbunds skal ved udpegning af bestyrelsesmedlemmerne sikre, at bestyrelsen tilsammen repræsenterer den bredde og de kompetencer, der er beskrevet i disse bemærkninger.« Kompetencerne er: »En bred indsigt i idrættens verden og andre relevante områder (kommunalpolitik, kulturpolitik, forskning, erhvervsliv m.v.).«

Det vil sige, at der meget præcist er beskrevet en forpligtelse, endda en fælles forpligtelse mellem Danmarks Idræts-Forbund og Team Danmark, en fornem konstruktion, som vi fuldt ud kan bakke op, også med den tilføjelse, at det fra Venstre er et signal om tillid til det demokratiske foreningsarbejde, at man dér kan udpege de repræsentanter, man ønsker at have siddende i Team Danmark.

Jeg skal så nævne, at der jo også med det her lovforslag signaleres en større frihed til kommunerne. Det bliver op til det lokale selvstyre at afgøre en prioritering imellem breddeforeningsarbejde og eliteidræt, og vi har fuld tillid til, at man i kommunerne kan håndtere denne øgede kompetence og dermed i højere grad gøre idrætten, både eliteidrætten og det brede foreningsarbejde, til politiske temaer i den kommunale verden.

Så vi signalerer altså i dag, at det her er et godt lovforslag, som Venstre kan støtte, fordi der udvises tillid til de her områder: det lokale selvstyre og det demokratiske foreningsarbejde.

Jeg skal blot slutte af med at sige, som det nok er sluppet ud, at Venstre støtter lovforslaget.